

Тъй Муца и Тотко се сдобриха и съюзиха противъ Асѣнчо. Но той, като не знаеше тая работа, започна единъ день отново да ги дразни и мжчи. Тогава Муца настрѣхна, стана почти двойна, отколкото бѣше, хвърли се и злѣ одраска Асѣнчо по ржката. Въ сѣщото врѣме и Тотко като вѣренъ съюзникъ на Муца грозно залая и дори му ухапа крака. Оплашенъ отъ тая смѣлость на двѣтъ животни, Асѣнчо нададе викъ.

— Какво има бре, Асѣнчо? — извика майка му отъ стаята.

— Муца ме удраска, а пѣкъ Тотко ме ухапа! — се обади той прѣзъ сълзи.

Тъй ти се слѣдва, синко, рече майка му. — Колко пжти ти казвахъ, да не дразнишъ и мжчишъ животнитѣ. Най-сетнѣ имъ е дотегнало и ти отмѣстили.

— Чакай, азъ ще имъ покажа тѣмъ! — се за-
кани Асѣнчо.

— Не, Асѣнчо; не трѣба да имъ се заканвашъ, а имъ дай по едно залче хлѣбъ и се сдобри съ тѣхъ, тѣ сж мили и добри животни: Муца плаши мишките, а Тотко пази кжщата. Сдобри се съ тѣхъ и не ги мжчи вече, защото и тѣхъ ги боли, горкитѣ!

Асѣнчо послуша този майчинъ съвѣтъ. Той имъ даде по едно залче хлѣбъ, натопено въ мазнина, Тотко начаса изгълта залчето и радостно се захопка около Асѣнча. Муца, по-злопамятна, тъй лесно не се рѣщаваше на прѣдобрение, но щомъ забѣлѣза, че нейниятъ съюзникъ Тотко се бѣ вече сдобрилъ съ момчето, тогава и тя глътна вкусното парченце хлѣбъ и се замилква около него.

Така Асѣнчо се придобри съ Муца и Тотко и вече не ги измжчваше.

Тодоръ Янковъ.